

Twee keer dood

Twee keer dood

Roel Laumans

Schrijver: Roel Laumans
Coverontwerp: Roel Laumans
ISBN:
© Roel Laumans

Noord Duitsland, 7 juni 2017

1

Hij veegt het rood en oranje van het bloed en de verf met een zachte doek van haar schouderblad.

‘Hast du Weh?’

‘Nee Ullie, het gaat wel.’

Liggend op de massagetafel praat ze wat moeizaam. Ullie had gisteren al meteen verteld dat hij wel Nederlands verstaat maar het niet spreekt.

In werkelijkheid staan de tranen nog achter haar oogbollen. Ze heeft zich liggen verbijten. Ze heeft nooit gedacht dat het zetten van een tattoo zo intens veel pijn doet. Haar huid is niet meer zo gezond, wat droog en slap. Het Spartaanse bed drukt hard in haar heupbeenderen en op haar knieschijven. Maar het ergste is nog het hoge snerpende geluid van het tattooopistool. Dat gaat door merg en been.

‘Bist du bald fertig?’

Ze ligt hier nu al bijna drie uur en wil eigenlijk weg. Naar buiten. In de camper en rijden. Verder naar Rostock. Maar ja, Frédérique komt zo. Ze heeft er geen spijt van, dat niet. Dat het er nu toch van gekomen is, op haar zestigste, een tattoo, en wat voor een. Ze kan niet wachten om hem te bekijken.

‘Fertig.’

Ullie legt het tattooopistool naast zich neer, trekt zijn witte latex handschoenen uit en haalt het rekje met de blauwe wielen naar zich toe. Uit een lade pakt hij een vergrotende scheerspiegel.

Isis staat onhandig op van het bed en bedekt haar magere borsten met haar onderarmen. Ze loopt naar de passpiegel en staart via de scheerspiegel achterom in de spiegel naar de tattoo. De huid is rood en opgezwollen. De kleuren zijn helder en lijken licht te geven. De scherpte van de twee gele snavelpunten is ongelooflijk. De twee vogeltjes zijn exact identiek en lijken elkaar recht in de ogen aan te kijken. De ondergaande zon op achtergrond zou net zo goed een vuurzee kunnen zijn. Precies goed. Prachtig. Ullie houdt de vergrotende scheerspiegel nog wat dichterbij de vogeltjes.

‘Und?’

Ze neemt een slok water uit een flesje en veegt met de rug van haar hand het zweet van haar voorhoofd. Ullie scheurt een stuk doorzichtig

folie van een rol en plakt het voorzichtig met blauwe Hansaplast over de tattoo.

Ze doet haar beha aan en knoopt haar blouse dicht. De pijn en de vermoeidheid ebben weg. Ze voelt een glimlach op haar mond ontstaan.

‘Dat heb je prachtig gedaan Ullie, je lijkt wel een echte kunstenaar. Hoe lang duurt het voordat die zwelling verdwenen is?’

‘Zehn Tage, dann ist alles gut. Ich gib dir eine Tube Vaseline, einmal pro Tag einreiben.’

Isis bedenkt dat ze de komende tijd waarschijnlijk niet op haar rug kan slapen en dat douchen lastig gaat worden. Maar dat heeft ze er graag voor over.

Plots klinkt er gekef en het geluid van de voordeur uit het halletje.

‘Hallo!’

Het is Frédérique met dat hondje. Hoe heet dat hondje ook al weer?

‘Is het goed gegaan Isis? Ik ben benieuwd! Hallo Ullie. Jullie hebben vast wel zin in een wijntje.’

Frédérique kust Ullie op de mond en tilt lachend de boodschappentas met klingelende flessen omhoog. Ze zet de tas op het aanrecht en gooit haar jas in een hoek.

‘Oh, laat eens kijken, is het al klaar? Wat is het geworden? Twee kolibries? Wat gaaf! Weet je wat dat betekent? Kolibries waren een belangrijk symbool in Midden-Amerika, bij de Azteken. De leiders droegen dode kolibries in zakjes om hun nek. Ze geloofden dat dode krijgers werden gereïncarneerd als kolibries. Wist je dat? Maar ze zeggen ook dat een kolibrie symboliseert dat iemand veel heeft meegemaakt in het leven. Omdat kolibries zo klein zijn en zo hard moeten werken met hun vleugels. Ze zeggen dus ook iets over overlevingskracht. Wist je dat?’

Ullie moet lachen om dit uitgebreide lesje symboliek van Frédérique.

‘Nee, eerlijk gezegd had ik geen idee, ik vind het gewoon een mooi plaatje. Ik hou van die kleine vogeltjes.’

Ze loog. Ze kende wel degelijk deze betekenis en ze had al lang geleden gelezen welke symboliek achter deze vogeltjes schuilgaat.

Ullie leek sympathiek. Ze kwam hem gisteravond tegen bij de toiletten. Hij hielp haar met het legen van de porta potti en liep met haar mee terug naar de camper. Met zijn lichtgrijzende krullen, zijn verfromfaaide bermuda en de oranje rode tattoo op zijn kuit leek hij wel zo'n surfdude uit Kuta. Door zijn strakke bovenste oogleden had hij iets Indisch over zich. Er dribbelde een hondje om zijn benen die geen meter van zijn zijde week.

'Ik heb misschien nog wel wat restjes voor je hondje, hoe heet ie?'
'Er heisst Maximus.'

Het lelijke zandkleurig gevlekte hondje was een chihuahua, miste een oog en had kale plekken op zijn rug. Maar verder leek hij gezond. Kwispelend met zijn knotstaartje en keffend sprong hij vrolijk en onrustig om hen heen.

'Waarom heeft ie maar een oog?'

'Ich weisse es nicht, hab' ihn so gefunden. Ich heisse Ullie, und Du?'
'Ik? Ik ben Isis. Loop je met me mee? Die emmer is zo onhandig groot en zwaar. Ik kan ook een pot thee zetten.'

Ullie pakte de emmer met één hand en liep met haar mee naar de camper. Samen dronken ze thee, voor de camper onder de kleine gestreepte luifel. Maximus schrokte een restje macaroni naar binnen. Ze zeiden niet veel. Isis was blij dat ze die zware emmer niet zelf terug naar de camper had hoeven sjouwen. Ze had de emmer in Venlo leeg in de camper gezet.

'Was machst du hier in Achim?' vroeg Ullie terwijl hij in de hete thee blies.

Ze was vanmiddag aangekomen op deze natuurcamping in Achim, een klein dorpje ten zuiden van Bremen. Ze had op een bord langs de snelweg gezien dat hier een kasteel was, Schloss Etelsen. Dat wekte haar nieuwsgierigheid. Bovendien had ze meer dan zes uur gereden vanaf Venlo. Ze was doodmoe geweest. En blij dat er veel plek was op de camping, zodat ze niet hoefde te zoeken naar een plaats waar ze achteruit moest rijden om de camper in te parkeren. Dat kon ze nog niet zo goed.

Ullie hoefde echt niet te weten wat haar reisdoel was, niemand trouwens.

'Ik ben op reis naar mijn broer, die woont in Kiruna, in Lapland. Morgen pak ik de boot in Rostock. Ik had gehoopt dat in één keer te halen, maar ik was moe en ben hier terecht gekomen. Dat slot hier in de buurt, Egelsen of zo, is dat mooi?'

'Etelsen? Nein, das ist ein Konferenz-Ort oder so etwas. Da kann man nicht gehen.'

Isis was altijd al geïntrigeerd door tattoos. Ze heeft er nooit een laten zetten. Ze durfde niet, bang dat ze spijt zou krijgen. En Haj vond tattoos ook maar niks.

'Hoe kom je aan die tattoo? Hij ziet er mooi uit. Wat is het? Een adelaar?'

Ze boog voorover om een beter zicht te krijgen op de kuit van Ullie. Ullie draaide zich om en liet de tattoo zien. De kleuren waren helder en scherpomlijnd. De blauwe ogen van de vogel, inderdaad een adelaar, lichtten op. Het leek wel of de omgeving erin weerspiegeld werd. De snavelpunt was messcherp en de vervaarlijke teennagels doorkliefden de grijsblauwe achtergrond. De oranje en rode kleuren waren niet natuurlijk. Adelaars zijn bruinzwart. Maar het stoorde helemaal niet.

'Fabelhaft nicht? Willst Du auch eine?'

Ullie trok zijn shirt omhoog en toonde nog twee tattoos op zijn borst. Hij was gespierd, maar had ook een buikje. Hij leek zich er niet voor te schamen en wees naar het spinnenweb rond zijn rechtertepel. De tattoo was wel 10 centimeter doorsnee. Een geel web, met dauwdraden en dauwdruppels in een groenblauwe waas. In het midden van het web een harige spin die een prooi in een cocon draait. Je kon de haartjes op de poten zien zitten. Prachtig.

'Schön nah?'

De andere tattoo was veel kleiner. Een afbeelding van Betty Boop op een surfplank, met op de achtergrond rollende golven. Ook deze tattoo was haarscherp en leek te zweven op zijn huid. De tinten waren nu oranje en paars, met groene golven met gele schuimkoppen. Isis was gefascineerd. Ze had er lang niet meer aan gedacht, maar nu kwam toch die wens om zelf een tattoo te zetten weer bovendrijven. Ze wist altijd al precies wat voor een tattoo ze zou willen hebben.

Ullie liet zijn T-shirt zakken.

Isis lacht.

'Die spin en die adelaar, dat vind ik wel wat. Maar ik zie mezelf nog niet met zo'n Betty Boop op mijn rug lopen.'

‘Diese Tattoos hat mein Bruder gemacht. Ich habe meine eigene Tattoo Shop, in Bremen. Willst du auch ein Tattoo? Mann ist nie zu alt für ein Tattoo.’

Hij knipoogde flirtend.

Ze schatte Ullie een jaar of dertig. Hij leek sympathiek, met zijn lachrimpeltjes, witblonde wenkbrauwen en grijze krullen. Ze vroeg zich af wat hij hier deed.

‘Als je een tattooshop hebt in Bremen, wat doe je dan hier op de camping?’

‘Ich helfe die Leute hier, bin auch Techniker. Und meine Freundin arbeitet hier. Die ist auch Holländisch. Morgen bin ich wieder in Bremen. Wenn du weitergehst nach Rostock kannst du kommen, Ich bin sicher da.’

Isis zweeg en dacht even na. Dit is eigenlijk een mooie kans. Waarom niet? Twee identieke kolibries, in felle kleuren. Heel klein, met vlammen op de achtergrond. Op haar schouderblad. Ze hoopt alleen dat de huid gezond genoeg is, niet te dun. Zou hij dat kunnen? Ze twijfelt nog.

‘Ik weet het niet, misschien kom ik morgen.’

Ze merkt dat ze eraan moet wennen dat ze nu telkens alle beslissingen zelf kan nemen en geen rekening meer hoeft te houden met Haj.

‘Okay, ich mach’ dir ein gute Preis. Komm morgen und dann werden wir weiter sehen. Es ist nicht weit von hier und in der Richtung von Rostock. Hast du ein Papier?’

Hij keek om zich heen en pakte de wegenkaart en een pen van het dashboard. Hij krabbelde het adres en een korte routebeschrijving. Ullie bedankte voor de thee en pakte Maximus onder zijn arm. Van achteren zag hij er sterk en zelfverzekerd uit. Het lelijke hondje stribbelde niet tegen en leek zich zeer vertrouwd te voelen in de armen van Ullie.

Isis klapt de twee kampeerstoelen en het tafeltje in en zet ze achterin haar camper. De klep scharniert wat stroef en maakt een kuchend geluid. Overdag hoor je dat niet zo goed, maar nu in de avondstilte op de camping merkt ze dat het geluid haar stoort. Ze moet wat siliconenspray in het scharnier spuiten. Dat zal zeker helpen. Het kleine beetje afwas doet ze morgenvroeg wel. Ze heeft zin om te gaan slapen. Op haar horloge ziet ze dat het al half elf is. Ze had sowieso niet veel spullen ingepakt vanochtend bij haar vertrek vanuit Venlo. Wat bestek, borden, koppen en schotels, wijnglazen en twee pannen. En haar parachute. Meer niet.

En het gereedschap natuurlijk. Ze was wel heel zorgvuldig geweest met het uitzoeken van al haar gereedschap. De gereedschapslijst was lang en ze had wat dit betreft geen concessies gedaan. Isis wilde op alle mogelijke storingen aan de camper zijn voorbereid. De muisgrijze VW t4 California was bijna 30 jaar oud en tiptop in orde. De revisie was gedaan door Leon, een goede parachutespringvriend en oud-collega van Haj. Leon had al zo lang ze hem kende zijn eigen garagebedrijf en had nog een ouderwetse liefde voor techniek. Ze hadden hem de revisie van de camper met veel vertrouwen in handen gegeven.

Het was het idee van Haj geweest om deze camper te kopen en op te knappen. En, om een of andere reden, had Isis zonder gevoel van weerstand ingestemd met het plan. Ook al kon ze toen niet weten of vermoeden dat haar leven deze wending zou krijgen en de camper een prachtig geschenk zou blijken.

Haar reis is nog best lang, ze schat zo'n 3000 kilometer en zeker twee weken. En dan is een betrouwbaar vervoermiddel wel erg belangrijk. De bus had het vandaag goed gedaan. Geen enkel vreemd geluid, hij trok lekker op en was best zuinig, had ze gemerkt bij het tanken. En de stroomvoorziening werkte ook naar behoren. So far so good.

De volgende ochtend staat ze op tijd op. De open douchehokjes met klapdeurtjes waren allemaal leeg. Ze geniet van de hete straal op haar lange lijf. De harde straal op haar geholde onderrug en tussen haar schouderbladen klatert prikkelend en voelt als een warme en koude straal tegelijk, pompt energie in haar lijf. Zal ze vanavond echt een

tattoo op haar rug hebben? Dan is dit voorlopig misschien haar laatste lange douche. Hij was best aardig, die Ullie. Een man van weinig woorden, sympathiek. De tattoo op zijn kuit was echt bijzonder. Gisteravond laat in bed had ze nog wat muziek geluisterd en na liggen denken. Ze had het besluit genomen om in ieder geval bij hem te gaan kijken in Bremen. Als het er allemaal goed uit zag in zijn shop, dan zou ze het doen. Twee kolibries, dat zou hij toch wel kunnen? Ze voelde zich goed, fit, ze had gisteren helemaal geen wijn gedronken. Ze droogt zich af en kleedt zich aan. Ze moet wat bukken om zichzelf te zien in de spiegel en plukt wat in haar korte blonde haar. Ze heeft het meteen kort laten knippen nadat Haj was overleden. Haj hield altijd van haar lange, dikke blonde haar. Maar zelf had ze er een bloedhekel aan. Altijd maar borstelen, elastiekjes, wassen, drogen en nooit weten hoe je het mooi en makkelijk in model kreeg. Daar was ze nu allemaal van af met haar nieuwe coupe. Ze loopt terug naar de camper, ruimt wat op en zorgt dat alles goed in de kastjes staat. Dat scharnier smeert ze vanavond wel. Ze heeft nog wat bekertjes fruityoghurt staan en lepelt er snel eentje leeg. Vanmiddag zal ze toch echt ergens boodschappen moeten doen. Wijn, brood en verse groenten.

Isis rijdt stapvoets naar de receptie om af te rekenen, maar alles is nog dicht. Half acht, dan zouden ze toch al open moeten zijn? Ze kijkt om zich heen maar ziet nergens een teken van leven. Ze wacht maar gewoon af. Eigenlijk kan ze net zo goed nu al maar even naar het scharnier kijken. Onder in het keukenkastje ligt al het gereedschap in een grote nieuwe kist. Isis pakt de siliconenspray en schudt de spuitbus. De achterklep heeft bovenin twee scharnieren en ze probeert te horen welk van de twee scharnieren gesmeerd moet worden. Het kuchende geluid is weer oorverdovend op deze stille, dauwige ochtend. Voor de zekerheid spuit ze beide scharnieren in met de spray en opent en sluit daarna de klep nog een paar keer. Het geluid is weg en de klep gaat nu weer zacht en soepel. Hoe simpel kan het leven zijn? denkt ze met een gniffel.

De camping vertoont nog steeds geen enkel teken van leven.

Ullie had verteld dat hij met zijn vriendin was, een Nederlandse, zou zij vanochtend dienst hebben?

Achter het stuur wachtend voelt ze onbewust aan de ketting om haar hals. Ze rolt de laatste zilveren kraal tussen haar vingers en denkt glimlachend aan het doel van haar reis.

Ze knijpt haar ogen half dicht. Dit voelt goed, deze tweede dag. Ze denkt weer aan de twee kolibries: die tattoo past eigenlijk perfect in het plaatje. Hopelijk heeft Ullie het allemaal goed voor elkaar en kan ze zijn shop makkelijk vinden. Isis pakt de kaart van de passagiersstoel en zoekt met haar ringvinger naar Achim en Bremen.

Ullie heeft er niets van gezegd, dat ze de twee vingers aan haar rechterhand mist. Haar rechterhand ziet er uit als een klauw, de duim vormt met de pink en de ringvinger een grijphand, waar ze gewoon alles mee kan doen. Maar het ziet er natuurlijk raar uit. Haar halve leven al moet Isis er aan wennen dat sommige mensen meteen vragen stellen. En dat weer anderen de misvormde hand stoïcijns negeren. Bewust of onbewust, dat kan ze zelden ontdekken, ook al probeert Isis altijd meteen te zien of mensen naar haar hand kijken. Maar ze kan nooit inschatten of mensen zich schamen om iets te vragen, of dat ze het gewoon niet belangrijk genoeg vinden. In ieder geval is ze blij dat Ullie er niets van heeft gezegd.

En andere keren heeft ze altijd wel weer een van haar standaardantwoorden klaar. Dat het met een ongeluk in haar jeugd is gebeurd, tijdens een bijbaantje in de kassen. Ze was met haar twee vingers achter de lopende band blijven hangen die de kropsla naar het middenpad vervoerde. Dat ze niet goed had opgelet op het moment dat ze aan het einde van de rij opstond en struikelde en zich had vastgegrepen aan de rubberband waardoor haar twee vingers precies tussen de rubberband en de katrol klem raakten. Ze weet nog dat ze als verdoofd naar haar bloedende hand had gekeken en pas seconden later had beseft dat er twee vingers misten. Ze was flauwgevalen en later in het ziekenhuis wakker geworden. Met een groot verband om haar hand.

Andere keren vertelde ze dat het ongeluk is gebeurd in het zwembad, in Venlo. Dat haar twee vingers waren blijven haken tussen twee stalen kabels van de balustrade nadat ze in het water werd geduwd tijdens een spelletje met vrienden. Of dat het is gebeurd bij het sleutelen aan haar brommer en dat ze met haar twee vingers tussen de ketting en het achtertandwiel was gekomen.

Maar nooit vertelde ze de echte oorzaak. Nooit.

44 kilometer naar Bremen, ziet ze op de kaart. Dat is nog geen uur. Hoe laat zou Ullie zijn shop opengaan? Ze ziet ook op de kaart dat Rostock nog zo'n 300 kilometer rijden is. Dat stelt niks voor. Misschien vier uur rijden. Hoe lang zou het zetten van zo'n tattoo duren? Als ze om twaalf uur wegrijdt, is ze gemakkelijk om vier uur in Rostock. Ze moet ook nog naar de boottochten naar Zweden informeren op haar telefoon. En natuurlijk ook nog boodschappen doen. Maar anders kan dat ook wel morgen. Als het weer mooi is, kan ze sowieso wat langer in Rostock blijven. Om een of andere reden is ze nieuwsgierig naar die stad.

'Hallo, goeiemorgen! Mooie camper Isis!'

Isis schrikt. Links van haar, vlakbij haar raam, staat een jonge vrouw, met een frisse lach, grote witte tanden, iets te veel tandvlees en heel veel sproeten. Isis schat haar 25 jaar. De sproeten bedekken haar hele gezicht en zijn op haar voorhoofd en slapen groter dan normaal. Het blonde dunne haar zit verward. Ze heeft een vaal gelig slaapshirt aan, en een rafelige, grijze, korte afgeknipte joggingbroek, geen beha. Ze komt zo te zien net uit bed.